

УДК 341.456

DOI: 10.36550/2522-9230-2022-12-138-142

Чорний Сергій Володимирович,
аспірант Науково-дослідного інституту публічного права
e-mail: demidenkov@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-9383-4703>

МІЖНАРОДНІ АКТИ, ЯКІ РОЗПОВСЮДЖУЮТЬСЯ НА ОРГАНІЗАЦІЮ ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДРОЗДІЛІВ НЦБ ІНТЕРПОЛ

Розкрито систему міжнародних актів, які розповсюджуються на організацію діяльності підрозділів НЦБ Інтерпол.

Відзначено, що система міжнародних правових актів є базисом для розроблення та прийняття відповідних норм національного законодавства, що спрямована на удосконалення діяльності національного центрального бюро, розроблення методів та форм міжнародного поліцейського співробітництва, вжиття комплексу заходів, які спрямовані на протидію та боротьбу з транснаціональними організованими злочинами, які вчиняються з використанням сучасних технологій та становлять як внутрішньо-державну, так і міжнародну загрозу законності та правопорядку.

Департамент міжнародного поліцейського співробітництва є структурним підрозділом Національної поліції України, діяльність якого безпосередньо здійснюється у тісній взаємодії між Міжнародною організацією кримінальної поліції Інтерпол та Європол. Саме тому, для виконання поставлених завдань та досягнення цілей такої діяльності особливо важливу роль відіграють міжнародні нормативно-правові акти, які ратифікувала Україна.

До міжнародних актів, які розповсюджуються на організацію діяльності підрозділів НЦБ Інтерпол належать: Статут міжнародної організації кримінальної поліції – ІНТЕРПОЛ; Європейська конвенція про видачу правопорушників; Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах; Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах; Конвенція про кіберзлочинність; Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності.

Статут міжнародної організації кримінальної поліції – ІНТЕРПОЛ формує основи діяльності НЦБ Інтерпол, визначає його правовий статус, напрямки діяльності та взаємодію з міжнародною організацією Інтерпол, завдання та функції діяльності, особливості та порядок міжнародної взаємодії НЦБ Інтерполу в Україні з іншими представництвами НЦБ.

Ключові слова: НЦБ Інтерпол, міжнародні акти, МОКП Інтерпол, кримінальна поліція, правове регулювання.

Chorniy S. INTERNATIONAL ACTS THAT APPLY TO THE ORGANIZATION OF THE ACTIVITIES OF UNITS OF THE NCB INTERPOL

The system of international acts that apply to the organization of the activities of units of the NCB Interpol is revealed.

It is noted that the system of international legal acts is the basis for the development and adoption of relevant national legislation aimed at improving the activities of the National Central Bureau, developing methods and forms of international police cooperation, taking a set of measures to combat and combat transnational organized crime. which are committed with the use of modern technologies and pose both a domestic and international threat to law and order.

The Department of International Police Cooperation is a structural unit of the National Police of Ukraine, whose activities are carried out directly in close cooperation between the International Criminal Police Organization Interpol and Europol. That is why international normative legal acts ratified by Ukraine play a particularly important role in fulfilling the set tasks and achieving the goals of such activities.

The international acts that apply to the organization of the activities of units of the NCB Interpol include: Charter of the International Organization of Criminal Police - INTERPOL; European Convention on the Extradition of Offenders; European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters; Convention on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters; Cybercrime Convention; United Nations Convention against Transnational Organized Crime.

The Charter of the International Criminal Police Organization - INTERPOL forms the basis of the Interpol NCB, determines its legal status, activities and interaction with the international organization Interpol, tasks and functions, features and procedure of international interaction of the Interpol NCB in Ukraine with other NCB offices.

Key words: NCB Interpol, international acts, IOCP Interpol, criminal police, legal regulation.

Постановка проблеми. Ст. 9 Конституції України встановлено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України [1].

Порядок укладення, виконання та припинення дії міжнародних договорів України з метою належного забезпечення національних інтересів, здійснення цілей, завдань і принципів зовнішньої політики України, закріплених у Конституції України та законодавстві України [2].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання правового забезпечення діяльності підрозділів НЦБ Інтерпол були предметом дослідження В.А. Бабич, О.М. Бандурка, Я.М. Бельсон, І.П. Блищенко, С.В.Бородін, В.М. Волженкіна, О.І. Виногорова, Л.Н. Галенська, В.П. Зімін, Г.В. Ігнатенко, І.І. Карпец, М.О. Корнієнко, В.Н. Кудрявцев, В.С. Кузьмічов, О.І. Леженіна, Є.Г. Ляхов, В.В. Меркушин,

В.С.Овчинський, В.П. Панов, Г.Л. Прокопенко, К.С. Родіонов, В.Ш. Табалдієва та інші.

Метою статті є визначення системи міжнародних актів, які урегулюють діяльність підрозділів НЦБ Інтерполу в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Фундаментальним міжнародним нормативно-правовим актом є Статут міжнародної організації кримінальної поліції - ІНТЕРПОЛ її цілями є: 1) забезпечувати та підтримувати найширшу взаємну допомогу між усіма органами кримінальної поліції в межах законодавства різних країн та в дусі Загальної декларації прав людини; 2) створювати та розвивати всі інституції, які можуть ефективно сприяти попередженню та припиненню загально-кримінальних злочинів. Будь-яка країна може уповноважити як Члена Організації будь-який офіційний поліцейський орган, функції якого відповідають основам діяльності Організації. Звернення про набуття членства подається Генеральному секретареві уповноваженим урядовим органом. Рішення про набуття членства ухвалюється Генеральною Асамблеєю більшістю у дві третини голосів [3].

Міжнародна організація кримінальної поліції - ІНТЕРПОЛ складається з: - Генеральної Асамблеї; - Виконавчого комітету; - Генерального секретаріату; - Національних центральних бюро; - Радників; - Комісії з контролю файлів. Генеральна Асамблея є найвищим органом Організації. Вона складається з делегатів, яких призначають Члени Організації. Кожний Член Організації може бути представлений одним або декількома делегатами; однак кожна країна може мати лише одного керівника делегації, який призначається компетентним урядовим органом цієї країни [3].

Статтями 31-33 Статуту міжнародної організації кримінальної поліції - ІНТЕРПОЛ визначено, що для досягнення своїх цілей Організація потребує постійного та активного співробітництва своїх Членів, які в рамках повноважень та згідно із законодавством їхніх країн мають робити все можливе для сумлінної участі в її діяльності. Для забезпечення зазначеного співробітництва кожна країна має визначити орган, який діятиме як Національне центральне бюро. Цей орган має забезпечувати взаємодію з: а) різними відомствами своєї країни; б) тими органами інших країн, які діють як Національні центральні бюро; в) Генеральним секретаріатом Організації. У випадку тих країн, у яких положення ст. 32 не можуть бути застосовані або не дозволяють здійснювати ефективне централізоване співробітництво, Генеральний секретаріат спільно з цими країнами визначає найбільш прийнятні альтернативні способи співробітництва [3].

Нормативною основою діяльності Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України, що є національним центральним бюро Інтерполу в Україні є положення Статуту міжнародної організації кримінальної поліції – ІНТЕРПОЛ, які формують основи діяльності даного органу, визначають його правовий статус, напрямки діяльності та взаємодію з міжнародною організацією Інтерпол.

Положенням про Департамент міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції визначено, що головними завданнями даного підрозділу Національної поліції України є здійснення міжнародного співробітництва з компетентними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань, що належать до компетенції поліції, Інтерполу та Європолу, а також реалізацію повноважень щодо здійснення представництва та забезпечення виконання зобов'язань України в Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерполі та Європол.

Статтею 542 Кримінального процесуального кодексу України визначено, що міжнародне співробітництво під час кримінального провадження полягає у вжитті необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги шляхом вручення документів, виконання окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків. Міжнародним договором України можуть бути передбачені інші, ніж у цьому Кодексі, форми співробітництва під час кримінального провадження [4].

Пріоритетними напрямками діяльності Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва в напрямку міжнародного співробітництва є супроводження розслідувань, міжнародний розшук осіб, розшук транспортних засобів, оперативне реагування, підтримка операцій Європолу. Юридичними підставами міжнародного співробітництва в кримінально-правовій сфері є міжнародні угоди, конвенції, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Одним з таких міжнародно-правових актів є *Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957 р.)*, яку Україна ратифікувала 29 травня 1997 р. Згідно даної Конвенції сторони зобов'язуються видавати одна одній, з урахуванням положень та умов, викладених в цій Конвенції, всіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої Сторони за вчинення правопорушення або які розшуковуються зазначеними органами з метою виконання вироку або постанови про утримання під вартою [5].

Видача правопорушників здійснюється у зв'язку із правопорушеннями, які караються за законами запитуючої Сторони та запитуваної Сторони позбавленням волі або згідно з постановою про утримання під вартою на максимальний термін не менше одного року чи більш суворим покаранням. Якщо особа визнається винною і вирок про ув'язнення або постановою про утримання під вартою проголошується на території запитуючої Сторони, термін призначеного покарання має складати не менше чотирьох місяців [5].

Для видачі особи складається запит у письмовій формі і надсилається по дипломатичних каналах. Інші шляхи передачі запитів можуть бути встановлені за прямою згодою між двома або декількома Сторонами. Запит супроводжується: а) оригіналом або завіреною копією обвинувального вироку та

постанови суду або постанови про негайне затримання чи ордера на арешт або іншого розпорядження, яке має таку ж силу і видане відповідно до процедури, передбаченої законодавством запитуючої Сторони; б) викладом правопорушень, за які вимагається видача. Час і місце їх вчинення, їх юридична кваліфікація і посилання на відповідні правові положення зазначаються як найточніше; с) копією відповідних законодавчих актів або, коли це неможливо, викладом відповідного закону і, по можливості, як найточнішим описом відповідної особи, а також будь-якою іншою інформацією, яка може сприяти встановленню її особистості та громадянства [5].

Окрім того, уповноважений підрозділ Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України має право за запитом Сторони вживати заходи для тимчасового арешту.

У термінових випадках компетентні органи запитуючої Сторони можуть звертатися із запитом про тимчасовий арешт розшукуваної особи. Компетентні органи запитуючої Сторони вирішують це питання відповідно до свого законодавства. У запиті про тимчасовий арешт повідомляється про існування одного з документів (обвинувальний вирок та постанова суду або постанова про негайне затримання чи ордера на арешт або інше розпорядження, яке має таку ж силу і видане відповідно до процедури) і намір надіслати запит про видачу правопорушника. В ньому також зазначається, за яке правопорушення буде запитуватися видача, де і коли таке правопорушення було вчинене, а також, у міру можливості, опис зовнішності розшукуваної особи [5, ст.16].

Тимчасовий арешт може бути припинений, якщо, впродовж 18 днів після арешту, запитувана Сторона не отримує запиту про видачу правопорушника і відповідні документи. У будь-якому випадку цей період не може перевищувати 40 днів від дати здійснення такого арешту. Можливість тимчасового звільнення у будь-який час не виключається, однак запитувана Сторона вживає будь-яких заходів, які, на її думку, необхідні для запобігання втечі розшукуваної особи [5, ст.16].

Окремі питання співпраці в напрямку екстрадиції та взаємних дій уповноважених суб'єктів урегульовано *Конвенцією про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах* та *Європейською конвенцією про взаємну допомогу у кримінальних справах* встановлено можливість для надання правової допомоги підрозділами Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) [6].

В розділі IV Конвенції про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах «Допомога у кримінальних справах» встановлено, що договірні Сторони зобов'язуються відповідно до умов, передбаченими цією Конвенцією, за вимогою видавати один одному осіб, що знаходяться на їх території, для притягнення до кримінальної відповідальності або для приведення вироку у виконання. Видача для притягнення до кримінальної відповідальності провадиться за такі діяння, які за законами запитуючої і запитуючої Договірних Сторін є карними і за здійснення яких передбачається покарання у виді позбавлення волі на термін не менше одного року або більш тяжке покарання. Видача для приведення вироку у виконання провадиться за такі діяння, які відповідно до законодавства запитуючої і запитуючої Договірних Сторін є карними і за здійснення яких особу, видача якої потрібна, було засуджено до позбавлення волі на термін не менш шести місяців або до більш тяжкого покарання [7, ст.56].

Окремими міжнародними правовими актами, які деталізують форми міжнародного поліцейського співробітництва є міжнародні двосторонні угоди між Україною та іншими країнами з питань екстрадиції. Наразі, Україна підписала такі договори з 67 країнами, зокрема: Азербайджаном, Грузією, Естонією, Латвією, Литвою, Молдовою, Польщею, Аргентиною, із державами-членами Ради Європи, які є учасниками Європейської конвенції про видачу правопорушників за принципом взаємності: Австрія, Італія, Іспанія, Велика Британія, Німеччина, Туреччина, Швейцарія [8].

Загалом за участі Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України до іноземних держав екстрадовано 158 осіб (з 2014 по 2019 роки). З іноземних держав до України за п'ять років передали 76 осіб, хоча запитували на видачу 252 правопорушники [9].

Конвенцією про кіберзлочинність, яку Україна ратифікувала 7 вересня 2005 року визначено, що запити про взаємну допомогу або про повідомлення, пов'язані з нею або повідомлення відповідно до можуть надсилатися через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол) [10].

Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності прийнята з метою сприяння співробітництву в справі більш ефективного попередження транснаціональної організованої злочинності та боротьби з нею. Кожна Держава-учасниця призначає центральний орган, що несе відповідальність за одержання прохань про надання взаємної правової допомоги та або за їхнє виконання, або за їхнє перепроведення для виконання компетентним органам і має відповідні повноваження. Якщо в Державі-учасниці є спеціальний регіон або територія з окремою системою надання взаємної правової допомоги, вона може призначити особливий центральний орган, що буде виконувати таку ж функцію щодо цього регіону або території. Центральні органи забезпечують оперативне і належне виконання або перепроведення отриманих прохань. Якщо центральний орган перепроводжує прохання для виконання компетентному органу, він сприяє оперативному і належному виконанню цього прохання компетентним органом. Під час здачі на зберігання кожною Державою-учасницею її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття або затвердження цієї Конвенції або присудження до неї Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляється про центральний орган, що призначений з цією метою. Прохання про надання взаємної правової допомоги і будь-які повідомлення щодо них перепроводжуються

центральним органам, призначеним Державами-учасницями. Ця вимога не завдає шкоди праву Держави-учасниці вимагати, щоб такі прохання і повідомлення направлялися їй по дипломатичних каналах і, у разі надзвичайних обставин, коли Держави-учасниці домовилися про це, через Міжнародну організацію кримінальної поліції, якщо це можливо [11].

Держава-учасниця, яка одержала від іншої Держави-учасниці прохання про конфіскацію доходів від злочинів, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів, що знаходяться на її території, у максимальній мірі, що можлива в рамках її внутрішньої правової системи: а) направляє це прохання своїм компетентним органам з метою одержання постанови про конфіскацію і, у разі винесення такої постанови, приводить її у виконання; або б) направляє своїм компетентним органам постанову про конфіскацію, винесену судом на території запитуючої Держави-учасниці з метою виконання у тому обсязі, що зазначений у проханні, і в тій мірі, в якій вона відноситься до доходів, що знаходяться на території запитуваної Держави-учасниці, від злочинів, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів [11].

Після одержання прохання, направленою іншою Державою-учасницею, під юрисдикцію якої підпадає будь-який злочин, що охоплюється цією Конвенцією, запитувана Держава-учасниця вживає заходів для виявлення, відстеження, арешту або вїмки доходів від злочину, майна, устаткування або інших засобів вчинення злочинів з метою подальшої конфіскації, постановою про яку виноситься або запитуючою Державою-учасницею або, відповідно до прохання запитуваною Державою-учасницею.

Статтею 17 даної Конвенції встановлено, що Держави-учасниці можуть розглядати можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей про передачу осіб, засуджених до тюремного ув'язнення або інших видів позбавлення волі за злочини, що охоплюються цією Конвенцією, для того, щоб вони могли відбувати строк покарання на їхніх територіях [11].

Для цього Держави-учасниці надають одна одній найширшу взаємну правову допомогу в розслідуванні, кримінальному переслідуванні та судовому розгляді у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, і на взаємній основі надають одна одній іншу аналогічну допомогу, якщо запитуюча Держава-учасниця має розумні підстави підозрювати, що злочин, зазначений у пункті 1 (а) чи (б) статті 3, є транснаціональним за своїм характером і, у тому числі, що потерпілі, свідки, доходи, засоби вчинення злочинів або докази щодо таких злочинів знаходяться у запитуваній Державі-учасниці, а також що до вчинення цього злочину причетна організована злочинна група [11].

Цілями надання взаємної правової допомоги є: а) одержання показань свідків або заяв від окремих осіб; б) вручення судових документів; с) проведення обшуку і здійснення вїмки або арешту; d) огляд об'єктів і ділянок місцевості; е) надання інформації, речових доказів і оцінок експертів; f) надання оригіналів або завірених копій відповідних документів і матеріалів, включаючи урядові, банківські, фінансові, корпоративні чи комерційні документи; g) виявлення або відстеження доходів від злочинів, майна, засобів вчинення злочинів або інших предметів з метою доведення; h) сприяння добровільній явці відповідних осіб до органів запитуючої Держави-учасниці; і) надання будь-якого іншого виду допомоги, що не суперечить внутрішньому законодавству запитуваної Держави-учасниці [11].

В цілях надання взаємної міжнародної правової допомоги національні центральні бюро Інтерполу держав-учасниць мають право вживати комплекс необхідних правових, організаційних, адміністративних заходів з метою досягнення поставлених завдань.

До системи таких заходів належать: а) зміцнення, або де це необхідно, установлення каналів зв'язку між їхніми компетентними органами, установами і службами для того, щоб забезпечити надійний і швидкий обмін інформацією про всі аспекти злочинів, що охоплюються цією Конвенцією, включаючи, якщо заінтересовані Держави-учасниці вважають це за належне, зв'язки з іншими видами злочинної діяльності; б) співробітництво з іншими Державами-учасницями у проведенні розслідувань у зв'язку зі злочинами, що охоплюються цією Конвенцією, з метою виявлення: 1) особи, місцезнаходження і діяльності осіб, підозрюваних в участі у вчиненні таких злочинів, або місцезнаходження інших причетних осіб; 2) переміщення доходів від злочинів чи майна, отриманого в результаті вчинення таких злочинів; 3) переміщення майна, устаткування або інших засобів, що використовувалися чи призначалися для використання при вчиненні таких злочинів; в) надання, у відповідних випадках, необхідних предметів або необхідної кількості речовин для цілей аналізу чи розслідування; г) сприяння ефективній координації між їхніми компетентними органами, установами і службами і заохочення обміну співробітниками й іншими експертами, включаючи, за умови укладання заінтересованими Державами-учасницями двосторонніх угод або домовленостей, направлення співробітників по зв'язках; е) обмін з іншими Державами-учасницями інформацією про конкретні засоби і методи, які застосовуються організованими злочинними групами, включаючи, у відповідних випадках, маршрути і засоби транспорту, а також використання підроблених посвідчень особи, змінених чи підроблених документів або інших засобів приховування їхньої діяльності; є) обмін інформацією і координацію адміністративних та інших заходів, що вживаються у відповідних випадках з метою завчасного виявлення злочинів, що охоплюються цією Конвенцією [11].

Висновки. Таким чином, варто відзначити, що система міжнародних правових актів є базисом для розроблення та прийняття відповідних норм національного законодавства, що спрямована на удосконалення діяльності національного центрального бюро, розроблення методів та форм міжнародного поліцейського співробітництва, вжиття комплексу заходів, які спрямовані на протидію та боротьбу з транснаціональними

організованими злочинами, які вчиняються з використанням сучасних технологій та становлять як внутрішньо-державну, так і міжнародну загрозу законності та правопорядку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України, 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Про міжнародні договори: Закон України від 29 червня 2004 року № 1906-IV. Відомості Верховної Ради України, 2004. № 50. Ст.540.
3. Статут міжнародної організації кримінальної поліції – ІНТЕРПОЛ: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text
4. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України, 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст.88.
5. Європейська конвенція про видачу правопорушників: міжнародний документ, Париж, 13 грудня 1957 року. Офіційний вісник України, 1998 р. № 13. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033#Text
6. Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах: міжнародний документ, Страсбург, 20 квітня 1959 року. Відомості Верховної Ради України, 2004. № 26. Ст. 1735.
7. Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах: Конвенція, 2005 р. №44. Ст. 2824. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_009/card6#Public
8. Двосторонні міжнародні договори у сфері міжнародно-правового співробітництва. URL: <https://minjust.gov.ua/m/4906>
9. Екстрадиція: які країни світу можуть видавати Україні наших втікачів. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2019/10/23/infografika/polityka/ekstradytsiya-yaki-krayiny-svitu-mozhut-vydavaty-ukrayini-nashyx-vtikachiv>
10. Конвенцією про кіберзлочинність: міжнародний документ від 01.07.2006. Відомості Верховної Ради України, 2007 р. № 65. Ст. 2535.
11. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності: Прийнята резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї від 15 листопада 2000 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789#Text

REFERENCES:

1. Konstytutsiia Ukrainy. (1996, June 28). [Constitution of Ukraine]. Zakon Ukrainy № 254k/96-VR. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
2. Pro mizhnarodni dohovory. (2004, June). [On international agreements]. Zakon Ukrainy № 1906-IV. 540. [in Ukrainian].
3. Statut mizhnarodnoi orhanizatsii kryminalnoi politzii – INTERPOL. (1956, June 13). [Statute of the International Criminal Police Organization - INTERPOL]. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text [in French].
4. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy. (2012, April 13). [Criminal Procedure Code of Ukraine]. Zakon Ukrainy № 4651-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 88. [in Ukrainian].
5. Yevropeiska konventsiiia pro vydachu pravoporushnykiv. (1957, December 13). [Eu ropean Convention on the Extradition of Offenders]. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033#Text [in French].
6. Yevropeiska konventsiiia pro vzaiemnu dopomohu u kryminalnykh spravakh (1959, April 20). [European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters] *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. № 26. 1735. [in French].
7. Konventsiiia pro pravovu dopomohu i pravovi vidnosyny u tsyvilnykh, simeinykh i kryminalnykh spravakh. (2005). [Convention on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters]. Konventsiiia №44. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_009/card6#Public [in Ukrainian].
8. Dvostoronni mizhnarodni dohovory u sferi mizhnarodno-pravovoho spivrobotnytstva. Retrieved from: <https://minjust.gov.ua/m/4906> [in Ukrainian].
9. Ekstradytsiia: yaki krainy svitu mozhut vydavaty Ukraini nashykh vtikachiv. Retrieved from: <https://www.slovoidilo.ua/2019/10/23/infografika/polityka/ekstradytsiya-yaki-krayiny-svitu-mozhut-vydavaty-ukrayini-nashyx-vtikachiv> [in Ukrainian].
10. Konventsiiia pro kiberzlochynnist. (2006, July 1). [Cybercrime Convention]. [in Ukrainian].
11. Konventsiiia Orhanizatsii Obiednanykh Natsii proty transnatsionalnoi orhanizovanoi zlochynnosti. (2020, 15 November). [United Nations Convention against Transnational Organized Crime]. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789#Text [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 15.04.2022